

VIRGIL MUNTEANU

Hoțul

(O întâmplare adevărată)

Acum, își zice, Sare, ușurel, pe pervaz, aruncă o privire în urmă să vadă dacă totul a rămas în ordine, da, totul e în ordine, și lasă perdeaua să cadă, ascunzând încăperca. Se încredințează că prada e la locul ei. Este, apăsându-i pieptul, în dreptul inimii. Peste mijloc, simte frînghia sulțire, de mătase. Așezat pe pervaz, privește în jos, sub el, patru etaje. Nu-i e teamă, l-a fost, dar, odată escaladat pervazul, se simte liniștit. Calm. Stăpîn pe sine. Deși, e prima oară cînd... E atîta liniște, că ascultă o clipă foșnetul blind al coroanei bătrînului castan. În spatele lui, perdeaua se involburcă ușor la o pală de vînt. Lasă picioarele să-i atîrne pînă întîlnesc prîchiciul îngust unde începe etajul. E mai îngust decît latul pantofului și se felicită că a încălțat mocasinii moi, cu talpa sulțire, care-i dau oarecare siguranță.

Se întoarce cu fața spre zid și se lipește, încercînd primul pas. Merge. Întîi dreptul, apoi stîngul, brațele întinse, palmele lipite de zid, privit de jos, se gîndi, trebuie să arăt ca o cruce, sau ca un răstîgînit... Fereastră a rămas în urmă, doar la cîteva degete, dar în urmă. Acum, totul depinde de el însuși, de stăpînirea lui de sine, înapoi nu se mai poate întoarce, pînă la balcon sînt cam doi metri, doi metri, între cer și pămînt... Înainte, își zice, piciorul drept cîteva centimetri, brațul stîng coborît

lingă corp cu talpa lipită de zid, piciorul stîng alături de cel drept, călcîi lingă călcîi, brațul drept înainte, cu palma lipită de zid, cu degetele răsfirate, o dată, și încă o dată, merge... Simte sudoarea pe grumaz, pe piept, pe spate. Și palmele îi sînt umede, stropi reci i se preling pe frunte, de-a lungul nasului, pe bărbie, înainte, încet, ca o păpușă mecanică, înainte, ca un crab... Nu poate privi în urmă, nu îndrăznește, cît o mai fi rămas? Își simte gura uscată, clipește des să alunge stropii de sudoare de pe pleoape. Doamne, de nu l-ar tăia un jughî de-a lungul spatelui, cum i s-a mai întîmpinat o dată, dar atunci era jos, era pe dușumea, dansa twist, de nu... de nu... Și-l cuprînde, încet, spaima... Dacă își pierde echilibrul, dacă se pierde cu firea, cade, se prăbușește, se zdrobește de asfalt, el, tînărul frumos, zvelt, agil, încrezător, nu va mai fi, acolo, jos, peste cîteva clipe, decît o grămadă neînsuflită, și toate plămurrile lui, toate proiectele de viitor, toate visurile lui se vor înălța deasupra celor patru etaje, se vor pierde în frunzele castanului...

Nu! Nuuu!

I se pare că a urlat, nuuu, dar n-a scos decît un mîrîit răgușit, și-ar băga unghiile în carne, dar nu poate strînge pumnii, palmele trebuie să rămînă lipite de zid, ce să fac, Doamne, ce să fac? Cine poate să mă ajute, și cum? Respiră rar, își alungă spaima,

destul, mai e puțin și greui a trecut, nu-mi rămîne decît să merg înainte spre balustradă. De acolo, e mai ușor. Dacă s-ar arunca spre balcon, nu, imposibil, e prea departe, mă oclimesc o clipă și, ușurel, înainte, întîi dreptul, dobitocii, în ce l-au băgat, acum, brațul stîng lingă corp și palma lipită de zid, pentru ce? pentru cîteva mi... stîngul, încet, călcîi lingă călcîi, salariul pe cîteva luni, pe care l-as fi cîștigat liniștit, fără să-mi rise viața, dacă, dacă... brațul drept înainte, cu palma lipită de zid, dacă nu umblam după năluca, să mori stupid, sau să rămîi schilod pe viață cu o diplomă proaspătă în buzunar, acum brațul stîng lingă corp, balustrada!!

Se lasă pe ea, mai mult se aruncă, o simte, trainică, tîndu-i mijlocul și sare în balcon. Nu, încă nu e gata, acum, repede, frînghia, nu-mai de-ar ține nodul, trebuie să țină, ar fi grotesc, doar am încercat de atîtea ori nodul ăsta complicat, marinăresc... își șterge palmele, își trece mîneca peste obraz, hai, cu răbdare, cu grijă, cu calm, nu te lăsa să aluneci, ține pumnii încheștați, dacă aluneci, ajungi jos cu corne vie în palmă, încet, calm, unu, doi, trei, blestemata asta de frînghie e cu doi metri deasupra pămîntului! Se lasă să cadă, alunecă, se prăbușește, nu, nu e grav, sare în picioare, privește în jur, nu-i nimeni, își pipăie prada din sin și fuge, înte, după colț. Stop! Aude în urma lui.

Bravo, băiete, ce plastică, ce expresie, ai stofă! Ar fi păcat să te irosești la Turda, actorăș de provincie cînd tu ești făcut pentru film! Mîne, tragem o dublă.